

ADRIAN SUCIU
ȘTEFAN DORU DĂNCUȘ

SEX CU FEMEI

Adrian Suciu (n. 21 decembrie 1970, Năsăud) are o biografie agitată, în plină desfășurare: miner, bișnițar, electrician, profesor, ziarist, om de afaceri, consilier politic, expert parlamentar (până acum). Autor al unui număr de cărți care i-au adus o oarecare notorietate în cercurile literare, o sumă neglijabilă de bani și prezența în Dicționarul General al Literaturii Române. Numeroase premii literare, prezent în antologii și dicționare de literatură română în țară și străinătate. Alte detalii, pentru cei interesați, pe site-ul personal: www.adriansuciu.ro.

Ștefan Doru Dăncuș (n. 4 august 1968, loc. Ieud, jud. Maramureș) locuiește în prezent în Târgoviște și este directorul revistei culturale *Singur*, a colaborat cu numeroase ziare și reviste. A publicat poezie, proză, eseu în majoritatea revistelor literare din România. A obținut cam 40 de premii la diverse concursuri literare din țară. Debutul său editorial a avut loc în 1996.

CAPITOLUL I

Femei risipite pretutindeni

(unde nu apar *acele* două cuvinte care încep cu *p*
și se termină cu *ă*)

„Nu știu să-mi apăr viața decît scriind.“

Gheorghe Crăciun

Citesc mai multe cărți de-odată, cum aș iubi mai multe femei de-odată. Voi spune și eu, precum bubosul Iov: *Iată, deschid gura, buzele mi se mișcă și limba se plimbă pe cerul gurii*. Sigur, cu inima pe deplin curată nu se poate vorbi; construim doar pentru a înșela, ascunde și justifica. Nici o pagină nu e scrisă cu nevinovăție și Dumnezeu nu coboară mila-I asupra noastră. Dragostea, disperarea și altele asemenea sînt trucuri. Literatură ieftină.

E prea tîrziu pentru sinteze: **scriu** cu ură și intoleranță. Cînd mi se termină hîrtia, aș vrea ca omenirea să fie împușcată — exterminarea ei mi-ar aduce o oarecare satisfacție.

Cu ce să salvezi un viitor cadavru al Titanicului, ce fel de mîna de ajutor să dai? *Acum vă sfătuiesc să fiți cu voie bună; pentru că nici unul dintre din voi nu va pieri; și nu va fi altă pierdere decît a corabiei*.

Abandonez. Las totul, mă scuză instinctul de conservare.

Eleganța ta într-un salon al supraviețuitorilor, costumul, cravata, cămașa scrobită.

A avea speranță înseamnă a-ți scoate ochii fizici și a-i arunca pe fereastră.

Autostopist la frontiera între Ungaria și Cehia. Mașină înmatriculată Franța. Semn. Opreire. Șoferiță. Atac fără asediu: *Sînt cel mai mare poet român în viață și vreau să ajung la Praga. Mă iei cu tine?* Buzele ei, un „o“ vag amuzat. Mi-a făcut semn să urc. Mînă întinsă: Virginie.

I-am spus Gabrielei: *Mă poți iubi de acum. Urmărește-mă tot timpul, vom fi amîndoi atunci cînd o parte a vieții mele va fi murit.*

A plîns cu lacrimi limpezi: *Mă părăsești?*

Ca și cum ar fi putut să priceapă, am zis: *Merg să ucid o parte din mine.*

Am plecat. Ea avea treisprezece ani.

Pînă la Praga, am schimbat puține vorbe; între noi se instalase o complicitate comodă și nedeclarată. Am întrebat-o de unde vine și mi-a răspuns. A rîs de franceza mea de secol optsprezece, deprinsă cu filologii.

— Cunoști Praga? m-a întrebat.

— Puțin. Am petrecut o săptămînă acolo. Dar știu un loc chic (chiar *chic* am spus), unde am putea goli (*vider*) o sticlă de vin înainte de despărțire.

— Ne și despărțim?

— Dacă vrei tu, mai stăm împreună.

A-nceput să urmărească atent autostrada. La intrarea în oraș m-a întrebat unde o să stăm (chiar așa m-a întrebat, unde o să stăm — *nous/ ensemble*) și eu mi-am amintit un hotel la doi pași de Piața Venceslas. Se numea *Praha* și pe panoul-reclamă scria doar atît: *Cheapest in Prague*. Mă aflam puțin surprins și intimidat, așa cum mi se întîmplă de fiecare dată cînd nu fac eu regulile jocului. Cine era această Virginie, mai degrabă urîtă decît frumoasă și care intra în viața mea cu atîta calmă nonșalanță? O priveam nedumerit cum își deschide geamantanul, cum își scoate lucrurile.

— Țasta e patul meu și ăsta al tău. Pentru moment, a adăugat izbucnind în rîs.

„și cine ar putea prieten nebun să spună/
că există dragoste?/
cine ar putea să mintă
sau să se fi înșelat pe sine într-atît?“

Ofelia Prodan

Corina era micuță și liberă. Ceda totul fără pretenții, fără grija următorilor ani din viață. Înțelepciunea populară s-a verificat din nou, ne-am asemănat și ne-am adunat deși constrângerile științei postulau respingerea polilor de semn identic.

Corina scria versuri absurde și unii le publicau. Lua premii și mă puneam să compun melodii folk pe texte ca „n-am bani/ n-am timp/ n-am inimă să mai scriu versuri“, eu lucram pe vremea aceea la niște compoziții absconse — câteva sîrme contorsionate arbitrar și fixate pe un suport constituiau o atmosferă pe care o populam cu ace de siguranță, chibrituri, monede, bucăți de cărbune, de stofe, de hîrtii, ceară, nasturi, tot ce-mi trecea prin cap și găseam prin casă — ea le fotografia, puneam fotografiile într-un dosar cu coperti din lemn de brad și, cînd acestea amenințau să ne dea afară, deschideam expoziții-fulger în garsoniera în care se adunau atunci o groază de amici atacați de un virus feroce al receptării artistice. Se bea vin ieftin, se discuta despre daltonism și James Joyce, se ascultau experimentele mele muzicale pe versuri fără rimă, melodii ale viitorului cărora o chitară de duzină și vocea mea le pregăteau o

aparitie explozivă în lumea melomanilor, se sta pînă la două-trei-cinci dimineata; cînd plecau, prietenii noștri, aproape mereu alții, luau cu ei cîte un „mesaj uman“, denumirea savantă a „lucrărilor“ mele. În absența fragilității lor sculpturale, rămîneau triști și obosiți, cu interiorul devastat atît de boem...

Făceam curat și adormeam neliniștiți, lumea începea să se trezească, strada își primea rația de mașini și oameni. Ne iubeam. Dormeam pe o saltea așezată direct pe podea, în dreptul caloriferului. Mîncam la „expres“-uri, acasă cîteodată, beam cafea la patiseria din colț și fumam țigări fără filtru, ne plăcea muzica modernă, eram protejații cenaclurilor literare. Nu știam ce vom face a doua zi.

Am plecat atunci cu ideea de-a rămîne o vreme în munți. Am ajuns într-un ținut pe care nu-l cunoșteam și am rămas acolo, dăruindu-ne unul altuia cu sălbăticia omului primar, intoxicați de propria pasiune, zei fără supuși.

Corina mă întreba dacă pietrele se iubesc între ele.

O urmăream dimineata cum intra în lacul necorespunzător geografic

goală superbă stelară

obosea înotînd și se întindea lascivă pe stîncile tulburate de lumina afectuoasă a aurorei

Corina!

o strigam de parcă era singurul cuvînt pe care-l vorbeam

Eram noi niște arhaici? Eram rezerva secretă de viață a materiei? Încărcam zilnic o mașină cu bușteni, șoferul ne aducea țigări, vin, hrană rece, de două ori pe lună venea un ins demodat, burtoș și ochelarișt, de care mi se făcea milă de fiecare dată cînd îl vedeam, cu o valiză diplomat și statele de plată, primeam banii și ne ocupam cu primitivismul. Pe zgomotul de fond al vieții montane trăite în forțato, pe un palier social indescifrabil, se naștea a doua versiune a sculptorului — proiecție a votului vegetal care-și cerea dreptul

la expresivitatea primară. Ștefan desena în cărbune perioadele de penitență ale materiei și era în stare să mă întrebe fără remușcări de ce se face dimineață.

„viața asta e o zi de luni
toată lumea începe ceva ce nu știe“

Andrei Ruse

Nu e lucrul cel mai ușor să te trezești noaptea cu gura uscată, să-ți treci limba peste dinții cu gust metalic și-n toată vremea asta să ți se pară că lumea e alta. Clipa care trece pînă aprinzi lumina și privești nedumerit în jur are darul să-ți risipească pacea pentru restul nopții și s-alunge somnul.

La-nceput, nu mi-am amintit cine e femeia de-alături. Dormea răstignită, cu mîna dreaptă și piciorul drept atîrînd în afara patului, cu părul în neorînduială peste pernă și peste fața întoarsă spre mine. Purta o urîțenie echivocă și mi-am dat seama că o să mă culc cu ea, oricine-ar fi, orice-ar vrea și orice s-ar întîmpla mai apoi.

Am îngenuncheat lîngă patul ei, fără să sting becul roșcat de pe noptieră și-am început să o mîngîi, la-nceput aproape imaterial și-apoi cu insistență, mai ales pe sîinii care prindeau să-și ridice sfîrcurile negre. S-a trezit abia cînd am ajuns în pat cu ea și-i exploram gracilisul cu palma. S-a trezit și buzele ei au arcuit un „o“ vag speriat; a încercat să se apere pentru o clipă, apoi s-a răzgîndit brusc.

Era extraordinară și impudică: de fiecare dată cînd mă strîngea, gîfîind, simțeam că se rupe ceva în ea. La urmă, a țipat scurt și m-a împins.